

[Norlev.]

det var for meget at hugge det hele af paa een Gang, og tog det derfor i flere Gange, og Hunden hylede lige meget hver Gang. De afgiftspligtige maa, naar en saadan stor Finansoperation er foretaget, kunne føle sig sikret mod, at den højtærede Finansminister senere skal til at hugge et nyt Stykke af Formuen, ellers ender vi i en Utryghed, som vil være meget uheldig for vort økonomiske Liv.

Som den højtærede Finansminister sagde, er det et stort Indgreb, der her bliver gjort, og naar det har vakt saa stort et Røre, kunde jeg tænke mig, at der er to Hovedaarsager hertil, som jeg gerne vil have Lov til at pege paa, idet det har sin Betydning, at vi er opmærksomme paa disse Aarsager.

Den ene er, at en saadan Afgift een Gang for alle ikke kan overvælttes paa Varepriserne, saadan som uhyre megen Formue- og Indtægtsskat kan det. Derfor mærker vi heller aldrig saa stort Røre, naar Formue- og Indkomstskatter bliver forhøjet. De fleste ved nemlig, at det i Masser af Tilfælde gaar med en saadan Forhøjelse akkurat ligesom, naar Arbejderne faar højere Løn; saa skal Mester ganske vist udbetale flere Penge, men han lader Kunderne betale dem! Det er dem, som har Pengene, der skal udbetale Skatterne, men det er Forbrugerne, der til syvende og sidst betaler dem. Her er noget at lære for dem, der lever i den Illusion, at høje Formue- og Indkomstskatter er særlig ideelle Skatter, hvorved man tager fra de rige og giver til de fattige, omtrent ligesom Fortidens ædle Røvere gjorde det. Det er nemlig en Illusion, og det Røre, denne store Afgift har vakt, bekræfter i høj Grad dette.

Den anden Aarsag til, at Afgiften har vakt et saa stort Røre, tror jeg ligger i, at den højtærede Finansminister ikke har givet en Redegørelse for de senere skattemæssige Virkninger af denne Afgift. Jeg tror, det vil være tiltrængt, at der gives nogen Oplysning i saa Henseende, for det forekommer mig, at man i høj Grad maa se denne Afgift under det Synspunkt, at her skal betales, skal vi sige en Assurancepræmie, een Gang for alle, for at Fremtidens Skatter ikke skal blive lige saa store, som de ellers vilde være blevet. Det er nemlig givet, at den Gæld, som Staten i Øjeblikket har til Nationalbanken, skal betales under en eller anden Form, enten betales nu ved en Afgift een Gang for alle eller ved fremtidige Skatter. Jeg tror, det vilde have mildnet Stemningen, jeg tror, det vilde være gavnligt i det hele taget, om de afgiftspligtige var blevet gjort opmærksom paa,

hvad de saa eventuelt vil blive sparet for i Fremtiden i Formue- og Indtægtsskatter. Det vilde ogsaa have været en Værdi for os, som skal behandle dette Spørgsmaal, om vi tydeligt havde kunnet se Fordelen ved at faa en saadan Afgift een Gang for alle fremfor at skulle betale aarlige Skatter til Forrentning og Afdrag af de Statslaan, som hermed bringes ud af Verden. Jeg vil henstille til Finansministeren, om det ikke er muligt at give Oplysninger paa dette Omraade.

I øvrigt forekommer der mig at være et interessant Sammentræf i dette, at her kommer den højtærede Finansminister og vil inddrage en Sum, der efter hans egne Opgivelser vil komme til at ligge omkring 1.200 Mill. Kr., og samtidig har vi faaet Oplysning om Vurderingerne til Ejendoms-skyld, hvori det fortælles, at Grundværdierne i Danmark fra 1936 til 1945 er steget med ca. 1.200 Mill. Kr., hvilke 1.200 Mill. Kr. er en ren Forøring til Grundejerne.

Jeg omtaler dette, fordi denne Forøring ganske afgjort vil faa inflatoriske Virkninger. Forholdet er nemlig det, at naar der er Tale om den Kapital, der skabes i Kraft af Grundværdistigning, er der Tale om, at der skabes en Købeevne, uden at der staar en tilsvarende Produktion bagved, og vi kan ikke i Længden fortsætte med at forære Grundejerne 100 Mill. Kr. den ene Gang efter den anden og saa alligevel bevare økonomisk Sundhed i vort Samfund. Hvis vi ikke paa dette Omraade gør op med Fortidens Fejl, er det let at forudse, at vi vil faa store Vanskeligheder i Fremtiden, Vanskeligheder, der maaske paa ny kan kræve en Eengangsskat — jeg skal maaske hellere kalde det en Eengangafgift.

Det er øjensynligt for alle, at vi i den kommende Tid paa mange Maader kommer til at pløje nyt Land med Hensyn til vort Produktionsapparat. Vi bliver nødt til paa forskellig Vis at se at finde Erstatninger for det tabte tyske Marked. Vi maa mobilisere al den Opfindsomhed og alt det Initiativ, vi har. Derfor er det meget vigtigt, at en Afgift som denne ikke rammer saadan, at den i alt for høj Grad kommer til at hemme det Initiativ og den Foretagsomhed, som der bliver saa haardt Brug for.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Kapital og Kapital, det er to vidt forskellige Ting. Der er Kapital, der kun bestaar i dette, at man har kapitaliseret Rettigheder, navnlig altsaa f. Eks. Retten til Jord eller Retten til visse Toldmonopoler. Denne Kapital maa man kalde passiv Kapital, for den forøger ikke Sam-